

τὴν καρδίαν! εἶπεν αὐτῷ ὁ Γουσταῦος· λησμονεῖς τὰς φιλίας σου! εἶναι κακὸν τοῦτο Ἐδμόνδε, πολὺ κακόν. Ἡ λήθη εἰς τινὰς περιστάσεις εἶναι ἀχαριστία.

— Μήπως καὶ σὺ ἐνθυμεῖσαι τὴν Νισσέτταν, τὴν ὁποίαν ἠγάπας τόσο; Ὁχι.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων εἰς τὸν κύριον Δεβὼ ὀφείλεις τὴν ζωὴν σου, ἀπὸ εὐγνωμοσύνης δέ, ἂν οὐχὶ ἀπὸ ἔρωτα, ὀφείλεις νὰ καταστήσῃς τὴν θυγατέρα τοῦ εὐτυχῆ. Δὲν ἀποκρίνεσαι;

— Ὁχι.

— Διατί;

— Διότι μὲ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποίαν λαμβάνουσι τὰ πράγματα, δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι τῷ εἶμαι εὐγνώμων, δι' ὃ, τι ἔκαμε.

— Τί λέγεις;

— Λέγω ὅτι ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς, ἐὰν τοῦτο δὲν θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς μητρός μου, ἐρωτῶ ἑμαυτὸν μὴ δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ποθῶν πρό δὺς ἐτῶν. Θάπτεθ' ἡσυχῶν, ποθῶν τὴν ζωὴν, πιστεύων εἰς τὸν ἀγνὸν ἔρωτα, πεπεισμένος ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐνῷ τώρα, ἐὰν πρέπη νὰ σοὶ το ὁμολογήσω, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἤμην καμωμένος διὰ γάμον· αἰσθάνομαι ὅτι καθιστῶ τὴν Ἀντωνίαν δυστυχῆ, καὶ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως. Ἐννοῶ ὅτι τὴν ἠγάπων ἔως διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶχον ὀλίγον καιρὸν νὰ ζήσω. Προχθὲς ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχον γράψῃ, μανθάνων τὴν συναίνεσίν της, καὶ τὴν εὐρον... γελοίαν. Κατεδαπάνησα εἰς ἐν ἡ δὺς ἔτη ὅλην τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτε δὲ εἶδον ἐνώπιόν μου μακρὰ ἔτη ζωῆς, εὐρέθην εἰς τὴν θέσιν ἀνθρώπου κατεστραμμένου ἀπέναντι τῶν χρεῶν του. Τέλος διὰ νὰ μὴ σου κρύψω τίποτε, ὑπάρχουσιν ἡμέραι, ἡμέραι συχναί, καθ' ἃς ἀνδιᾶζω, καὶ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ζητῶ ἔξω τὰς τέρφεις, τὰς ὁποίας δὲν εὐρίσκω πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Γνωρίζω ὅτι ἡ Ἀντωνία μὲ ἀγαπᾷ... γνωρίζω ὅτι εἶναι ὡραία, ὅτι εἶναι ἀφωσιμένη, ὅτι τῇ ὀφείλω τὴν ζωὴν, ὅτι θάπτεθ' ἡσυχῶν αὐρίον, ἐὰν ἀπέθνησκον· τὴν ἐκτιμῶ ὡς ἀγίαν, τὴν εὐλογῶ ὡς τὴν μητέρα μου... ἄλλα, θλιβερόν εἶπέν, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε τὴν ἠγάπησα.

— Δυστυχῆς Ἀντωνία! εἶπεν ὁ Γουσταῦος.

— Τὴν οἰκτεῖρω, καθὼς σὺ, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶσαι εὐτυχὴς;

— Θέλεις νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν;

— Ναί.

— Αἶ! θὰ ἐδίδον ὅλα τὰ ἔτη, ὅσα μοὶ μένουσι νὰ ζήσω τώρα, ἀντὶ τῶν μετὰ τὸν γάμον μου ἔξ μηνῶν.

Εἶχον φθάσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Τριῶν Ἀδελφῶν· ὁ Γουσταῦος ἦτο συγκεκριμένος καὶ σκυθρωπός· ὁ Ἐδμόνδος ἔφερεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος θέλων νὰ ἀποδιώξῃ ἐπαχθὴ σκέψιν.

«Ἐχει δίκαιον, διελογίζετο ὁ Γου-

σταῦος. Ὁ βίος εἶναι λοιπὸν τοιοῦτος, ὥστε πρέπει ὁ ἄνθρωπος, καὶ περ θλιβόμενος, νὰ ἐγκαταλίπῃ ὃ, τι ἠγάπησεν!.. Μόλις ἔχω δίκαιον νὰ μέμψωμαι τὸν Ἐδμόνδον. Ἐκκαμὰ τὴν Νισσέτταν νὰ ὑποφέρῃ ὃ, τι οὗτος κάμνει τὴν Ἀντωνίαν νὰ ὑποφέρῃ. Ἐπράξα καλῶς;

Ταῦτα λέγων, ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἀντωνίνης, ἡ δὲ Λαυρεντία, κρατοῦσα τὸ τέκνον τῆς ἐν ταῖς ἀγκάλας, ἤρχετο πρὸς αὐτὸν ἀγνή, ὡραία, μειδιδῶσα.

Ἦτο ἀπόκρισις καταφατικὴ εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἣν ἀπηύθυνε πρὸς ἑαυτὸν πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Ἐδμόνδος διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀντωνίαν καὶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Αὕτη ἐρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἐδμόνδου δὲν ἔπαλλεν.

Παρήλθον δέκα ἔτη ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀφηγήθημεν ἀνωτέρω.

Ἡ κυρία Δεπερὲ ἀπέθανε, προσμειδιδῶσα τῷ υἱῷ της, ὃν ἐνόμιζεν εὐτυχῆ, καὶ ὁ θάνατος οὗτος, ὡς ἐννοεῖται, δὲν ἐθεράπευσε τὸν Ἐδμόνδον, ἀπὸ τῶν ἀπογοητεύσεών του ἐκ τῆς ζωῆς. — Οὐχ ἦτον ὁμιλεῖ σήμερον περὶ αὐτῶν ἀνευ συγκινήσεως.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δεμορτῶν ζῶσι πάντοτε· μόνον ἡ κυρία Δεμορτῶν εἶναι παρὰλυτος.

Ὁ κύριος Δεβὼ ἔχει θαυμασίως, ἡ δὲ θεραπεία τοῦ Ἐδμόνδου ἠύξησε τὴν πελατεῖαν του.

Ὁ Γουσταῦος καὶ ἡ Λαυρεντία ἦσαν ἐσχάτως εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τῆς Νικαίας, παριστάμενοι εἰς τὴν πρώτην Μετάληψιν τοῦ υἱοῦ των. Ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς κυρίας Δεμορτῶν, ἐπανήλθον καὶ κατόκησαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ ταγματάρχου.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶναι νομάρχης εἰς Χ***.

Ἀπασαί αἱ ὄνειροπολήσεις τοῦ βίου του περιορίσθησαν εἰς τὴν πτωχὴν ταύτην φιλοδοξίαν.

Εἶναι ἐραστὴς τῆς συζύγου ἐνὸς δικολάβου τῆς πόλεως, γυναικὸς τεσσαρακοντούτιδος περίπου. Οἱ πάντες τὸ γνωρίζουσι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Ἀντωνίνης, ἥτις γελᾷ, ὅταν ὁμιλῇ περὶ τούτου.

Ἐὰν ὑπάγῃτε εἰς Τοῦρ, καὶ διέλθῃτε τὴν ὁδὸν Παρισίων, θὰ ἴδῃτε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Κυρία Λακροά. Νεωτερισμοὶ καὶ Ψιλικά.

Αὕτη ἡ κυρία Λακροά εἶναι ἡ Νισσέττα, ἥτις δὺς ἔτη μετὰ τὴν εἰς Τοῦρ ἔλευσιν της ὑπανδρεύθη τὸν υἱὸν βιβλιοπώλου τινός, ἔχοντος τὸ κατὰστημά του ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ της.

Βλέπων αὐτὴν τὴν τὴν σκυθρωπὴν, τῇ ἐδάνειζε βιβλία διὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ. Ἐπιθυμῶν νὰ τὴν παραινέσῃ, ἠράσθη αὐτῆς· ἐκείνη ἐπὶ τέλους τὸν ἠγάπησεν, ὁ δὲ ἔγγαμος βίος των ἀναφέρεται ὡς πρὸς τυπὸν ἀρμονίας συζυγικῆς καὶ οἰκιακῶν τέρψεων.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ πάσχει ὑπὸ ἀρθρίτιδος, ἀλλὰ ἐτελείωσε τὸν *Pérgon* τοῦ Κενιλουόρθ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα

[Συνέχεια.]

Δ'

Ὁ Ραοὺλ ἐνόμιζεν ὅτι ἀναμφιβόλως ὠνεῖρωπτε, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ τῆς κοπιώδους καὶ βαρείας ἐκείνης ἀτμοσφαιρας, εἰς ἣν τὸ πνεῦμα παρὰσύρει τὸ ὑπνώττον σῶμα.

Ἐκ νέου εὐρίσκετο εἰς Βρέστην, τοσοῦτον δὲ σύντομον ὑπῆρξε τὸ ταξιδεῖόν του, ὥστε σχεδὸν θὰ ἐβεβαίουν ὅτι οὔτε καὶ ἀφῆκε τὸ πλοῖόν του. Ἐντούτοις τῷ ἀπέμενεν ἡθικὴ τις κόπωση, ὁμοιάζουσα πρὸς μελαγχολίαν, ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἱατρὸν λέγων καθ' ἑαυτὸν «δὲν εἶναι τίποτε» καὶ ὧν ὅμως παρατηρεῖ νὰ συμπτώματα καθ' ἐκαστήν. Ὅταν εὐρίσκετο μόνος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βρέστης, ἡ τῷ δωματίῳ του, παρετήρει ἐν ἑαυτῷ· διότι ἐν ἑαυτῷ ὑπῆρχε τὸ κακόν. Ἀλλὰ ποῦ ἄρα γε; Ἐν τῇ καρδίᾳ, ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ του; Καὶ αὐτὸς ἠγνόει καὶ τούτου ἕνεκα ἔτι μᾶλλον ὑπέφερεν, ἀναγκαζόμενος νὰ ζητῇ.

Ἡ χαρὰ ἐκείνη τῆς ἐπιστροφῆς, τὴν ὁποίαν τόσο μεγάλην ἐφαντάσθη, εἰς τί κατέληξεν;

Εἰς στιγμὴν μόνον χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, εἶτα δὲ εἰς ἀτόμον ἀνάκλησιν εἰς τὴν πραγματικότητα, ἕνεκα συζύγου ἀσθενούς, τέκνων ἀδιαφόρων, ὁλοκλήρου ὑπάρχουσας, ἀνευ αὐτοῦ ὑφισταμένης.

Ἦτο λοιπὸν ἀσθενὴς ἡ σύζυγός του;

Ὁχι, κεκοιμημένη μόνον, νευρική, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορος πρὸς αὐτὸν ἔως.

Κατόπι δὲ τῶν ὧν ὠνευροπόλησε, τὸ ἴσως τοῦτο τῷ διέσχισε τὴν καρδίαν.

Ἄλλοτε καὶ ἀσθενὴς, πραγματικῶς ἀσθενὴς, θὰ ἐδίσταζε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν;

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἀφοπλισμὸς τοῦ «Κεραυνοβόλου» δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ μακρόν. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, οὐδεὶς θὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ πλοίου· διότι ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ θὰ ἀπεβιβάζοντο, καὶ τότε ὁ Ραοὺλ θὰ ἔσπευδεν εἰς Παρίσιον, ὅπου θὰ ἔμενε πλέον ἐπὶ πολὺ.

Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν! ὡς ἐὰν δεκαπέντε ἡμέραι οὐδὲν ἐσήμαινον ἐν τῇ τοσοῦτον βραχείᾳ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἣν ἔτι μᾶλλον βραχύνουσιν αἱ ἀπουσίαι!

Ἡ Χριστίνα εἶχεν εἶπει ὅτι θὰ ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν μόλις ἀνερωῖνε· τὴν ἐπαύριον ὅμως πάλιν ἔλαβεν ἐπιστολήν της, ἐν ἣ τῷ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ταξιδεῖον θὰ ἦτο δα-

πανηρόν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφίση τὰ παιδία, ὅτι ἡ παιδαγωγὸς τῶν ἤτο ἀδεξία, καὶ κατέληγε παρεισάγουσα μετὰ δισταγμοῦ, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ὑπομείνῃ, ἀφοῦ τοσοῦτον ταχέως θὰ ἦτο ἐλεύθερος. Ἐν τέλει δὲ ὅτι εὐρίσκετο εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, μολονότι ἀκόμη κεκμηκυῖα, δι' ὅπερ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῇ καὶ ὅτι ἐλάμβανε δυνάμεις διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, τὴν ἀληθὴ πλεον ἐπιστροφὴν.

Ἄλλ' ὅχι! δὲν ἦτο αὕτη ἡ ἀληθὴς ἐπιστροφή· ἡ πραγματικὴ ἐπιστροφή ἐξηφανίσθη καὶ οὐδέποτε θὰ ὑφίστατο πλεον. Ὅλη ἡ ἐντὸς τῆς καρδίας του κεκλεισμένη χαρὰ συνετρίβη κατὰ τὸ πρῶτον εἰς Παρισίους ταξειδιὸν καὶ ἡ ὄνειροποληθεῖσα εὐτυχία ἐξητμίζετο ἀνερχομένη πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅθεν εἶχε κατέλθει.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τέκνα του κατέστρεψαν τὸ ὄνειρόν του!

Ἡ μικρὰ Ἰωάννα δὲν τὸν ἀνεγνώρισε, μολονότι ἡ μήτηρ της τῇ ἔλεγεν:

— Εἶναι ὁ παπᾶς σου· σοῦ φέρει παιγνίδια, ἔλα γρήγορα, γρήγορα νὰ τὸν φιλήσῃς.

Αὕτη δέ, ἔρριπτε λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτωχοῦ πατρός, ὅστις ἐμειδία ἔχων τοὺς βραχίονας τεταμένους, κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν μορφασμὸν ἐκείνων τῶν ἐτοιμῶν νὰ κλαύσωσι παιδιῶν καὶ προεχώρει βραδέως, ὑπολογίζουσα τὰ βήματά της, ἐτοιμος νὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὸ πρῶτον ἀπότομον κίνημα. Τέλος ἔγεινεν οἰκειότερα πρὸς τὸ μέγα τοῦτο παιδίον, τὸ ὅποιον τὴν ἵππευεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ψάλλον δημῶδες ᾠσμα, ἀλλὰ διεκήρυττεν ὅτι ἡγάπα περισσότερον τὸν Γεώργιον. Καὶ αὕτη ἡ Λουίζα, μεγαλειότερα τῆς ἀδελφῆς της σοβαροτέρα, σχεδὸν μικρὰ κυρία, ἥτις ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν πατέρα της καὶ ἐρωτᾷ περὶ τῶν ταξειδιῶν του, καὶ αὕτῃ ἀκόμη τὸν διέκοπτε κατὰ πάσαν στιγμὴν ὑπὸ σκέψεων, εἰς ἃ ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου.

— Μιὰ μέρα ὁ Γεώργιος μοὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ θάλασσα εἶναι μεγάλη - μεγάλη ὡς ὁ οὐρανός, εἶναι ἀληθές;

— Καὶ οἱ ἀρχαῖοι τρώγουν τὰ παιδία; ὁ Γεώργιος τὸ ἔλεγε.

— Θὰ μᾶς ὑπάγῃς εἰς τὸ πανηγυρὶ τοῦ Νεϋλύ, ὅπως πέρυσιν ὁ Γεώργιος;

Πάντοτε ὁ Γεώργιος, πάντοτε ὁ Γεώργιος!

Τίς ἦτον ὁ Γεώργιος οὗτος;

Ὁ Ραούλ τὸν ἐγνώριζε κάλλιστα.

Ἦτο ὁ Γεώργιος Σχοβίλ, ἀνάδοχος τοῦ υἱοῦ του καὶ κάλλιστος τῶν φίλων του, μεθ' οὗ ἦτο συνδεδεμένος ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Λίαν πεπαιδευμένος, τὸ πνεῦμα ἔχον εὐαίσθητον καὶ ἱπποτικόν, καρδιάν ἀγαθὴν καὶ τιμίαν· ἦτο ἱππότης τέλειος. Εὐκόλως πάντοτε ἐνθουσιαζόμενος, εἶχε διαπράξει νέος ὢν πολλὰς τρέλλας καὶ ἐνίοτε ἀκόμη ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ἐδείκνυνεν ὅτι ἡ φλόξ δὲν εἶχεν ἐντελῶς σβεσθῇ· πλὴν παρήρχετο ὡς ἀστραπή. Γλυκὺς καὶ θελμιμμένος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν, εἶχε φαιδρὸν ἤδη τὸ γένειον, μο-

λονότι δὲν ἦτο πρεσβύτερος τοῦ Ραούλ· ἤδη δὲ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ οὐδέποτε ἐργασθεὶς καὶ τὰ πάντα ἀγαπήσας, εἶχε δύο μόνον κλίσεις· πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ πρὸς τὰ παιδία, ὡς μὴ ἀποκτήσας ἐκ τοῦ γάμου του. Πρὸς δὲ τὴν Χριστιανὴν ἔτρεφεν ἀληθὲς σέβας, διότι ἐν αὐτῇ ἐβλεπε τὴν μητέρα.

Ὁ Ραούλ, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, ἐσκέφθη νὰ ἀφίση ἀσφαλῆ τινα φίλον. Οὗτος θὰ ἦτο σύμβουλος διὰ τὴν νέαν γυναῖκά του, πατὴρ τῶν τέκνων του, ὅστις συχνάκις ἤθελε τοῖς ὀμιλεῖ περὶ τοῦ ἄλλου πατρός, τοῦ ἀπόντος, καὶ θὰ τὰ ἐδίδασκε νὰ τὸν ἀγαπῶσιν ἀκόμη πλειότερον· θὰ ἦτο θεὸς τῶν, ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ σεβασμοὶ τὰ παιδία.

Πλὴν τῶρα, ἤρξατο καταλαμβανόμενος ὑπὸ ζήλοτυπίας πρὸς τὸν Γεώργιον τοῦτον, οὗτινος τὸ ὄνομα ἤκουε πανταχοῦ ἐν τῷ οἴκῳ του, ζήλοτυπίας παραδόξου, σκοτεινῆς καὶ ἀνεξηγήτου. Τῷ ἐφάνετο ὅτι ὁ Γεώργιος εἶχε λάβει ἐκ τῆς φωλεᾶς τῆς ὁδοῦ Βιλλιέρ κῆτι τι αὐλον, μερίδα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, πρὸ πάντων τῶν τελευταίων τούτων. Ἐπὶ τῶν νεαρῶν ἐγκεφάλων τῶν, διεκρίνετο εὐκρινῶς ἡ χεὶρ τοῦ Γεωργίου, ἥτις τοὺς εἶχε διαπλάσει· εἰς τινὰς δὲ λόγους τῆς Χριστινῆς, χωρὶς αὕτη νὰ τὸ ἐννοῇ, ἀνεφάνετο ἐπὶ τῆς τοῦ πνεύματος τοῦ Γεωργίου, τέλος βιβλία καὶ παιγνίδια, ἐπανεφέρον τὴν ἀνάμνησιν του καὶ τούτου ἕνεκα ἦτο παρὼν πάντοτε, καίτοι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπουσίαζε. Καὶ μολονότι ὁ Ραούλ ἐπανήλθεν, ἐφάνετο ὅτι δὲν ἦτο οὗτος ὁ περιμενόμενος, ὁ ἀληθὺς ἀπών.

Τούλάχιστον οὕτως ἐφάνετο εἰς αὐτόν, τοῦτο ἔξηγεν ἐκ τῶν συγκεχυμένων σκέψεών του.

Κατὰ τινὰς στιγμὰς ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν γελῶν, ὅτι ἐπασχεν ἐκ μονομανίας, ὅτι εὐρίσκετο ἐν παθολογικῇ καταστάσει, καὶ ὅτι ὁ ἐγκέφαλός του δὲν εὐρίσκετο ἐν ἰσορροπίᾳ· ἄλλοτε πάλιν ὅμως ἐσκέπτετο ὅτι δὲν πάσχει τις ἀνευ αἰτίου καὶ σπουδάζων κάλλιον τὴν κατάστασιν του, ἐπασχεν ἔτι πλεον, ὡς οἱ συμβουλευόμενοι ἰατρικὰ βιβλία χωρὶς νὰ τὰ ἐννοῶσι.

Τῷ ἔμενεν ὅμως παρηγορία τις· τὸ νὰ ἀφίση τὸ ναυτικὸν στάδιον, μετὰ τούτου δὲ τὰς ἀπουσίας καὶ τὴν ρεμβώδη τύτην κατάστασιν καὶ ὅμως ἔπραττε τοῦτο. Εἰκοσάκις τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του, ἀλλ' ἐμποδιζέτο σκεπτόμενος ὅτι τοῦτο ἤθελεν εἰσθαι ἀνοησία, ἀφοῦ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ προβιβασθῇ εἰς πλοίαρχον φρεγάτας, κατόπιν ἡρωικοῦ τουκατορθώματος κατὰ τῶν Κονάκων τῆς νέας Καληδονίας· τότε δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὕρισκεν εἰς Παρισίους παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ θέσιν ὑποσχομένην μακρὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως καὶ ἡσυχίας. Ἄλλως τε θὰ ἦτο πάντοτε ἐλεύθερος νὰ παραιτηθῇ ἐὰν αἴρηναι πᾶσα φιλοδοξία τὸν ἐγκατέλειπεν. Ἀλλὰ δὲν ἀπεφασίεζε, διότι ἡγάπα πολὺ τὴν θάλασσαν, ἥτις νεώτατον ἔτι τὸν εἶχε λικνίσει καὶ

περιβάλλει διὰ τῆς λεπτῆς καὶ μέχρι καρδίας ἀφικνουμένης ὁσμῆς της καὶ τὸν εἶχε μεταβάλλει εἰς ἄνδρα διάφορον τῶν ἄλλων, εἰς ναυτικόν. Καὶ ὅμως οὐδὲν ἐνδιαφέρον τὸν ἐκράτει πλέον εἰς τὸν λιμένα.

Τοῦναντίον, ἡ λύπη του εἶχεν ἐπὶ μᾶλλον αὐξήσει ἕνεκα τῆς ἀπογυμνώσεως καὶ τοῦ κενοῦ τοῦ πλοίου τούτου, ὅπερ εἶχε γνωρίσει τοσοῦτον ἰσχυρὸν καὶ ὑπερήφανον ἐπὶ τῶν κυμάτων. Τῷ ἀφῆρεσαν πᾶν ὅ,τι ἀπετέλει τὴν χάριτα καὶ δυνάμιν του, τεμάχιον πρὸς τεμάχιον, ὥστε ὡμοιάζε πρὸς κατάδικον καθαιρούμενον. Κατὰ πρῶτον ἀφῆρεσαν τὸ πυροβολικόν καὶ τὰ ὅπλα, εἴτα τὰ σχοινία καὶ ἱστία, πᾶσαν τὴν ἐνέριον ταύτην διακόσμησιν, ἥτις τῷ ἔδιδεν ὄψιν πτηνοῦ, ἤδη δὲ τοὺς ἱστούς, τὰ ἐπιπλά, καὶ μύρια ἄλλα τέλος, ἅτινα μετακομιζόμενα ὑπὸ ναυτῶν εἰς στοίχους τεταγμένων, ἐκλείοντο, ὡς εἰς τάφον, ἐντὸς μεγάλων καὶ σκοτεινῶν ἀποθηκῶν.

Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν πάντα ἤθελον περατωθῇ. Τὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ ἀφοπλισμοῦ ἤθελον λήξῃ καὶ διοικητῆς, ἀξιωματικοὶ καὶ πλήρωμα ἤθελον ἀποχωρισθῇ διὰ παντός ἰσως· τὸ δὲ πλοῖον τοῦτο, ἐν ᾧ συνίζησαν ἐπὶ τρία ἔτη, ἐν ᾧ ἐσκέφθησαν, ὑπέφεραν καὶ διεσκέδασαν ὁμοῦ, ἐν ᾧ ἐγκατέλειπον μέρος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς των, δὲν θὰ ὑφίστατο δι' αὐτοὺς ἢ ὡς ἀνάμνησις ὁσημέραι ἐξασθενοῦσα.

Πόσον ἀνόητος καὶ λυπηρὰ εἶναι ἡ ζωὴ! διηνεκὴς θάνατος καὶ ὁδοιπορία πρὸς σημεῖον φεύγον πρὸ ἡμῶν πάντοτε καὶ ὁδηγῶν εἰς τὸν τάφον.

Οὕτως ἐσκέπτετο ἐσπέραν τινά, ὅκτῳ ἡμέρας μετὰ τὸ εἰς Παρισίους ταξειδιόν του, ἐνῶ τοὺς βραχίονας ἔχων ἐστηριγμένους ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸ βλέμμα περιφέρων ἐπὶ τῆς πλατείας ἐζήτηι νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατέχουσιν αὐτὸν θλίψιν. Βεβαίως εἰς τοῦτο συνέτεινεν ἡ ἀτμόσφαιρα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο φαιόχρους, οὐδεὶς διαβάτης ἐν τῇ ὁδῷ, βροχὴ ἔπιπτεν, οὐχὶ κατὰ μεγάλας σταγόνας ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀναπηδῶσαι πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀναδίδουσι τὴν εὐχάριστον ὁσμὴν τῆς βεβρεγμένης γῆς, ἀλλὰ βροχὴ λεπτὴ, ἀνεπαίσθητος, ἀηδῶς ρυτιδύσας τὰ δένδρα καὶ τὰς οἰκίας καὶ καλύπτουσα τὴν ὁδὸν διὰ βορβόρου. Αἴφνης ἡγέρθη αἰφνιδίως νότιος ἀνεμος, βιβαίως διερχόμενος ἐπὶ τῶν δένδρων, εἰσχωρῶν ἀποτόμως εἰς τὰς ὁδοὺς. ἐνῶ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ αἱ νεφέλαι ἔτρεχον ἀφίνουσαι νὰ διαφάνηται ποτὲ μὲν τὸ φῶς τῆς σελήνης, ποτὲ δὲ κυκναῖ ὅπκι κεκοσμημένα δι' ἀστέρων.

Καὶ ὡς ἐὰν αἱ σκέψεις του ἠκολούθουν τὰς μεταβολὰς ταύτας ἰδέαι ὀλιγώτερον σκοτειναὶ διέτρεχον τὸ πνεῦμά του.

Πράγματι διατι νὰ κατέχῃται ὑπὸ τῆς ἀνοήτου καὶ ἀνευ αἰτίου ζήλοτυπίας του ταύτης, ἥτις, μολονότι ἀβεβαία, ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς Χριστινῆς του; Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστροφή του δὲν τῷ ἔδωκε τὴν εὐτυχίαν ἣν ἡ ἐξημμένη φαντασία του εἶχεν ὄνειροπολήσει;

Ἄλλὰ τότε ἔπαιεν οὗτος. Ἐν τῷ ἔρωτι, οἱ ἄνδρες εἶναι ἀπαιτητικώτεροι τῶν γυναικῶν, διότι ἐπιθυμοῦσι πλειότερον καὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν νὰ ἀγαπῶνται. Καὶ ὅμως τὸν ἡγάπα ἡ Χριστίνα του, περὶ τοῦτου δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ. Τὸ εἶχεν ἴδει ἐναργῶς, πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν κατὰ τὸ τελευταῖόν του εἰς Παρίσιους ταξιδίδιον ὅπου τὴν ἐπανεύρεν ἰδίαν πάντοτε, πάντοτε γλυκεῖαν, ἀξιέραστον, μὲ τὴν χοιρὴν ἐκείνην τῆς μελαγχολίας, ἥτις πάντοτε τὴν κατεῖχεν.

Δὲν ἤρχετο εἰς Βρέστην, ἕνεκα τοῦ τοσοῦτον μεγάλου ταξιδίδιου, ἀλλ' ἕνεκα τῶν παιδίων.

Ἰσως εἶχε γίνεαι πολὺ φρόνιμος καὶ πράγματι, καθ' ὅσον ἐσκέπτετο μόνον τὴν μορφήν ταύτην ἔβλεπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τῇ προσάψῃ.

Ὡς πρὸς τὸν Γεώργιον, οὐ τοσοῦτον συχνάκις προέφερον τὰ τέκνα του τὸ ὄνομα, ἦτο ὁ καλλίστος τῶν φίλων του, φίλος ἀσφαλής, σχεδὸν ἀδελφός του! Ὁ Γεώργιος μετέβαινε συχνάκις εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Βιλλιέρ. Ἀλλὰ τί τὸ ἐκπλήσσον ἐν τούτῳ; μήπως αὐτὸς οὗτος δὲν τὸν εἶχε παρακαλέσει;

Τὰ παιδιὰ, ὡς πάντοτε, εὐκόλως λησμονοῦνται, ἡσθάνθησαν φιλικὴν πρὸς αὐτόν. Πλὴν ἤδη, ὅτε εἶχεν ἀναχωρήσει, συνοδεύων τὸν αὐτοκρατορικὸν πρίγκηπα εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἡ ἀνάμνησίς του ἠθέλην ἐξαλειφθῇ ἐνώπιον τοῦ μπαμπᾶ των, τοῦ καλοῦ των μπαμπᾶ, παιδίου ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔχοντος τὴν ἀφέλειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν ναυτικοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον στερηθέντος τῶν τέκνων του, ἕνεκα τῶν ταξιδίων του.

Ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ χάσματα τῶν νεφῶν ἠδύνοντο καὶ οἱ ἀστῆρες ἐφαίνοντο πολυαριθμότεροι. . . Βεβαίως ὁ συνήθως φαύλχρους οὐρανὸς οὗτος, ὁ βορβόρος καὶ ἡ ψυχρὰ καὶ ὀμίχλωδης ἀτμόσφαιρα καθίστων τὸν Ραοὺλ ἄδικον καὶ ψυχρόν, προπάντων δὲ ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἡ ἀεργία, κατόπιν τοσαύτης κατὰ τῆς θαλάσσης πάλης. Καὶ ἐνῷ διελογίζετο τοῦτο, ὁ πνέων ἀνεμὸς τὸν μετέφερε νορῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ «Κερκυνοβόλου» ἐν μέσῳ τοῦ αἰωνίου μυκηθμοῦ τοῦ ὠκεανοῦ, τῶν σφοδρῶν δυτικῶν ἀνέμων, οὔτινες ἐγείρουσι κύματα ὡς ὄρη, ἐφ' ὧν τὰ μεγαλείτερα πλοῖα ἵπτανται ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν ὡς οἱ θαλασσοβάται.

Vae soli! Οὐαὶ τοῖς μόνους, εἶπεν ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος.

Φεῦ! Δυστυχία εἰς τὸν σκεπτόμενον ἐν ἀπομονώσε! Δυστυχία εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ μὴ ἀπασχολουμένου ὑπὸ τῆς ἐργασίας.

Εὐτυχεῖς οἱ συντρίβοντες χάλικας καθ' ἐκάστην ἐπὶ τῶν ὁδῶν!

Ε'

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἔβρεχε καὶ πάλιν, Βρεταννοὶ δὲ καὶ Βρετανναὶ μετὰ φρικίαςων ἡδονῆς ἔτρεχον ὡς χῆνες ἐπὶ τῶν ὕδατων. Ἡ Βρέστη ἄνευ βροχῆς δὲν θὰ ἦτο πλέον Βρέστη.

Πάντοτε βροχή, πάντοτε βορβόρος. . .

Πρὸς ἐπίμετρον, τὴν πρωΐαν ταύτην ἀνεμὸς σφοδρῶς πνέων, ἐμάστιζε τὸ πρόσωπον, καὶ ὅμως ὁ Ραοὺλ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ «Κερκυνοβόλου», ὅπου ὁ ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας ἀξιωματικὸς τῷ εἶχεν ἐγχειρίσει τηλεγράφημα, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἀξίζουν ὀλόκληρον ἐπιστολήν. Εἰς κόρακας πλέον τὰ ἀνήσυχά ὄνειρα καὶ οἱ ἐφιάλται. Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγεν:

«Ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἐκπλήξω, ἀλλὰ τελευταίαν στιγμὴν προτιμῶ νὰ σὲ προειδοποιήσω. Δὲν δύναμαι μένειν πλέον μακρὰν σου. Αὔριον ἐξ καὶ τεσσαράκοντα πρωΐας ἀναχωρῶ. Μαρία Σεγιέρου μὲ συνοδεύει.

«Σὲ ἀσπάζομαι
«Χριστίνα».

Γ'

Προτοῦ ἀποστείλῃ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο, ἡ Χριστίνα ἐδίστασεν ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἡ Μαρία Σεγιέρου τῇ εἶπε: «πρέπει».

Ναί, ἔπρεπε, καὶ ἡ Χριστίνα ἠνύοι καλλίστα τοῦτο.

Δὲν ἐσκέφθη μὲν ὅτι ὁ Ραοὺλ ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἠνόησε, ὅτι ὑπέφερε κατὰμονος, καὶ τῇ ἐφαινετο ἀδικώτατον νὰ ὑποφέρῃ.

— Πρέπει νὰ ἀγνοῇ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγεν ἡ Μαρία, οὐδέποτε δὲ ὑποψία οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πνεύματός του. Ἀγαπῶν σε, ὡς σὲ ἀγαπᾷ, βεβχίως θὰ σὲ κατηγορήσῃ ὡς ἀδιάφορον πρὸς αὐτόν, ὅθεν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς, ἀφοῦ δύνασαι. . . Προσπάθησον λοιπὸν νὰ λησμονήσῃς καὶ ἔσο φαιδρὰ, ὅπως τῷ καταστήσῃς τὴν ζωὴν γλυκεῖαν, μὴ δισταῖς καὶ νὰ ψευθῇς ἀκόμη, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη, τοῦτο δὲ θέλει εἶσθαι ὁ ἐξισλασμός σου ὡς εἶναι καὶ καθήκόν σου.

Καθήκόν της;

Ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων ἤδη ἀφ' ὅτου ἐφθασεν ἡ Μαρία Σεγιέρου, προσκληθεῖσα ὑπὸ κατεπειγούσης ἐπιστολῆς τῆς, τῇ εἶχεν ἐκφράσει τὴν γνώμην ταύτην. Ἐπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ τοῦτο ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς Χριστίνης χαρᾶς καὶ ἀγωνίας.

Καθήκόν της.

Ὁ! ἡ Μαρία, ἡ Μαρία εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ περὶ καθήκοντος.

Ὀλίγον πρεσβυτέρα τῆς Χριστίνης ἐγεννήθη ὡς καὶ αὕτη εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Καλογοραίων τῆς Νάξαρτ εἰς Βερούθ, ὡς καὶ ἡ Χριστίνα, ἔκτοτε δὲ συνεδέθησαν δι' ἀδικοσπᾶστος φιλίας.

Ἡ Μαρία, πλουσιωτάτη οὖσα, ἔμεινεν ὀρφανὴ εἰς ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν, πρὸς μακρυνούς συγγενεῖς τῆς, μετὰ τῆς μικρᾶς τῆς δωδεκαετοῦς ἀδελφῆς, ἥς εἶχεν ὀρκισθῇ ὅτι θὰ καθίστατο μήτηρ· πράγματι δὲ ἐκράτησε τὸν λόγον τῆς, ἀρνηθεῖσα πάντας τοὺς παρυσιασθέντας συζύγους, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠδυνήθη νὰ τὴν νυμφεύσῃ.

Τότε δὲ ἐντελῶς ἐλευθέρα οὖσα πλέον ἐσκέφθη καὶ περὶ ἐαυτῆς καὶ ἐδέχθη τὴν χεῖρα τοῦ διοικητοῦ Σεγιέρου, ὃν πρὸ πολλοῦ ἡγάπα μυστικῶς.

Ὅτε ὁ σύζυγός της εὐρίσκετο ἐν Γαλλίᾳ, ἤρχετο συχνάκις μετ' αὐτοῦ εἰς Παρίσιους, ὅπου εἶχεν ἐπανεύρει τὴν μικρὰν φίλην τῆς Χριστίναν, μεθ' ἧς δὲν εἶχε παύσει νὰ ἀνταποκρίνηται δι' ἐπιστολῶν. Ἀλλὰ ἀνεχώρει διὰ τινὰ λιμένα τὸν ἠκολούθει, ὅτε δὲ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ, ἐπέστρεφεν εἰς τὸν ἐν Σχαβρὲ τῆς Τουραίνης ὠρεῖον πύργον, ὃν αὕτη εἶχε διασκευάσει διὰ τὴν μικρὰν ἀδελφήν της συνεζευγμένην μετὰ δικηγόρου τινος τοῦ Τούρ. Ἦτο ἀληθὴς γυνὴ ναυτικοῦ ἡ Μαρία Σεγιέρου, ἀγαθὴ, πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη ὡς εἶναι πᾶσαι γενικῶς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων. Δραχ. 4 [4,50]
N. Ἀξελού, ἱατροῦ. Δρ. 4 [4,30]
«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγείρου). Δρ. 4 [4,30]
Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Περ πλανήμενος» Α. Σούτσου. λεπ. 50 (60)
Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Βαθυλωνία», Βυζαντινοῦ. λεπ. 50 (60)
«Τὰ Δύο Ἀ'να» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 4,50 [2]
«Ἡ Ὁραία Παρισηνὴ». λεπ. 60 (70)
«Ἐρως καὶ Σα», Ἀθηναῖκαὶ Εἰκόνας ὑπὸ Αἰσώπου. Δρ. 1 [1,40]
«Παρίων Ἀπόκριψ», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10). Δρ. 6 [7]
«Αἱ Ρωστίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσῇ» (τόμοι 2). Δρ. 3 [3,30]
«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De-Terrail. Δρ. 4,50 (4,70)
«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξαβιέ - Δε - Μοντεπέν. Δρ. 4,50 (4,70)
«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περίοδαιον τῆς Βασιλείας—Ὁ Ἄγγελος Πίτου—Ἡ Κόμισσα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρμούου Οἴκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δ' υμᾶ (ἔκπντα συνέχεια). Δρ. 25 [30]
«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6,60]
«Τὰ Ἀπόκριφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιέ - Δε - Μοντεπέν (τόμ. 2). Δρ. 3 (3,30)
«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ. Δρ. 4,50 (4,70)
«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαζὺ (τόμοι 2). Δρ. 2,50 (2,80)
«Τυχόν Σομβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. Δρ. 4 (4,40)
«Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρίων», μυθιστορία Pierre Zaccane. Δρ. 4 (4,20)